

РЕШЕНИЕ

№ 31401

гр. София, 07.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **4475** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/. Образувано е по жалба на К. К. М., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], действащ чрез адв. Х. М., срещу Заповед № 26-4332-000029/06.01.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е временно отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, поради извършено нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП.

Според изложеното в жалбата заповедта е незаконосъобразна поради издаването ѝ от некомпетентен орган, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. В подкрепа на наведените отменителни основания са изложени подробни доводи. Жалбоподателят се позовава на Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023г. на ВКС и ВАС. като твърди, че не е извършил административно нарушение, тъй като собственикът не е получил уведомление от Гаранционния фонд по чл.24 от Наредба № 54 от 30.12.2016г., респективно не е имало как самият той да знае за прекратяването на регистрацията. Моли се съдът да отмени оспорената Заповед № 26-4332-000029/06.01.2026г. В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М., който поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта по изложените съображения. Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР не изразява становище по жалбата и не се представлява в съдебното заседание. По делото са депозиран писмени бележки от пълномощник на ответника – юрисконсулт М., но същите са постъпили след съдебното

заседание, в което делото е обявено за решаване.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № 26-4332-000029/06.01.2026г., издадена от П. Х. П. - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, е наложена на К. К. М. принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че на 30.12.2025г. около 10:22 часа в [населено място], по [улица]от [улица]към [улица]К. М. е управлявал лек автомобил Тойота с рег. СВ 3437МН, собственост на Уникарт ООД, който е със служебно прекратена регистрация от 30.12.2025г. Заповедта е издадена във връзка със съставен на К. К. М. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ сер. GA № 3276617 от 30.12.2025г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1 от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 30.12.2025г., в 11.22 ч. е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобила и регистрацията на превозното средство е възстановена на 31.12.2025г.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липсата на доказателства относно уведомлението на собственика на автомобила, респективно на жалбоподателя, за прекратяване на регистрацията. Със съставянето на АУАН за констатиране на нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, за административния орган възниква правомощие да наложи принудителната мярка, без той да има право и задължение да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Достатъчно условие за издаването на заповедта е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за прекратяването регистрацията и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за дерегистрацията на автомобила.

Оспорената заповед обаче е незаконосъобразна поради следното:

Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл.171,т.1, б. е“ от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл.143, ал.10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

На първо място, видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по чл.171, т.1,б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, подб. „гг“ - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „е“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административнонаказващия орган. От такава гледна точка хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката. При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл.171, т.1, б. е“ или по чл.171,т.1 ,б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл.6 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.

Отделно от това, към момента на издаване на заповедта /06.01.2026г./ автомобилът вече не е бил с прекратена регистрация, тъй като видно от приложената по делото справка, още на 31.12.2025г. регистрацията е била служебно възстановена поради получено уведомление за сключена застраховка „Гражданска отговорност“. При положение, че регистрацията на превозното средство е възстановена към датата на издаване на заповедта, следва да се приеме, че е налице

несъответствие на ЗППАМ с разпоредбата на чл.22 от ЗАНН, според която принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Предвид наличието на сключена застраховка и възстановена регистрация на автомобила, последващо издаване на заповедта не би могло да бъде легитимно обосновано с посочените в чл.22 от ЗАНН цели.

С оглед всичко изложено дотук, оспорената заповед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на К. К. М. Заповед № 26-4332-000029/06.01.2026г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: